

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **K.M. i in.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lutego 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanej o wyłączenie sędziego,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego A.R. od udziału w
rozpoznaniu sprawy prowadzonej pod sygn. akt III KK 418/25.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 stycznia 2026 r. obrońca skazanej K.M. wniósł o wyłączenie SSN A.R. od udziału w rozpoznaniu sprawy zawistej przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt III KK 418/25.

Wskazując w złożonym wniosku na treść art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. obrońca podniósł, że podstawą wniosku o wyłączenie jest wadliwość powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na mocy uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, w tym powołanie do pełnienia urzędu w Izbie Dyscyplinarnej, a następnie przeniesienie do Izby Karnej Sądu Najwyższego. W ocenie skarżącego skład SN z udziałem sędziego nie gwarantuje bezstronności i niezależności w

rozpoznaniu sprawy. Nadto, wskazano we wniosku, że przedmiotem oceny w kasacji jest m.in. zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. związanej z faktem, że sędziowie zasiadający w składzie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie powołani zostali do orzekania na mocy uchwały wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, a więc sędzia A.R. rozpoznałby sprawę, która dotyczy go w tym samym stopniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stwierdzić należy, że w niniejszym postępowaniu zaistniały te same, odnoszone tym razem do sędziego SN A.R., podstawy do wyłączenia go od rozpoznania kasacji w sprawie III KK 418/25, które legły u podstaw postanowienia SN z 26 listopada 2025 r. o wyłączeniu od rozpoznania tej samej sprawy przez SSN P.K. Stanowisko tam wyrażone zachowuje w pełni swoją aktualność także i w tej sprawie stanowiąc jednoznaczną podstawę do uwzględnienia wniosku.

W kasacji wniesionej w niniejszej sprawie podniesiono w szczególności zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na wydaniu orzeczenia przez Sąd, w którego składzie orzekającym zasiadały osoby powołane na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3). W tym samym trybie nastąpiło powołanie A.R. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, co oznacza, że biorąc udział w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i rozstrzygając co do zasadności podniesionych w kasacjach zarzutów, wypowiadałby się także pośrednio na temat własnego statusu jako sędziego Sądu Najwyższego. Niewątpliwie wypowiadałby się zatem w ten sposób niejako we własnej sprawie, co z kolei stanowić mogłoby naruszenie zakazu *nemo iudex in causa sua*, a także prowadzić do uznania, że strony postępowania pozbawione zostały prawa do bezstronnego sądu, stanowiącego element rzetelnego postępowania karnego i konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Niewątpliwym jest także, że w odbiorze tzw. zewnętrznego obserwatora taki układ

okoliczności stanowi podstawę do powstania wątpliwości uzasadnionych co do bezstronności sędziego w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC.

Biorąc powyższe pod uwagę, mając również na względzie stanowisko wyrażane dotychczas w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczące sposobu pojmowania wymogu bezstronności sędziego Sądu Najwyższego (por. uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20), wniosek należało uwzględnić.

Z tych powodów postanowiono jak w sentencji.

[WB]

[a.ł]